

Pasul metaforei

Ioan Silvan

Pasul metaforei

Ați găsit fereastra, dar ați pierdut cerul,
cum au să-l privească ochii întorși în jos
când minciuna limbii cere adevărul
auzit pe față, dar rostit pe dos?

La voi, ceasul cântă, păsările bat,
infinitul poate într-o zi sfârși
timpul te mănâncă, cerul stă legat,
iar fântâna-i suflet, sufletul ce-o fi?

Ați mințit că marea a înviat și plânge
pasărea ucisă zboară fără trup,
că rotind oceanul, cerul nu se frânge,
stele nu mai cad, nopțile se rup,

râuri nu mai curg, apele vorbesc,
adevăr minciună ați decis să fie,
sub cupola spartă, ploile cerșesc,
de sub cerul meu, altă veșnicie.